

Úvodem

Politické události někdy připomínají manželské vztahy. Bouřlivý čas namlouvání střídá svatební oslava a pak se do života pozvolna vkrádá neúprosný rytmus všedních dnů. Výjimkou není rozšíření Evropské unie o další velký kus tohoto světadílu. Je to určitě největší událost pro Českou republiku a Evropu v roce 2004. Léta vyjednávání ústí do bujarých oslav na počátku května. To důležité přijde až poté.

V Evropské komisi zasedne její nový člen Pavel Telička, do práce v Evropském parlamentu se zapojí čtyřicet českých poslanců a ve všech institucích bude slyšet náš rodný jazyk. Nastanou všední dny, které občas vytvářejí historii, ale většinou jsou jen o usilovné drobné práci, jak o ní psal zakladatel státu Masaryk.

Unie bude v pětadvaceti řešit několik závažných otázek. V roce 2004 by se měla dohodnout ústava – text svým významem daleko přesahující horizont měsíců nebo let. Pětadvacítka začne úporně bojovat o rozpočet na příštích sedm let, který by mohl výrazně pomoci českým regionům a rozvoji životního prostředí. Je-li rozšíření se připravovalo důkladně, nedá se čekat, že by česká vláda nevěděla, jak se má chovat.

A Brusel? Ten se stane pomyslným druhým hlavním městem České republiky. Lidi, co jsou s unií spojeni, jsou rádi. Brusel patří údajně mezi pět nejlepších měst k životu. K tomu by se dalo napsat hodně štiplavých komentářů, ale mě napadá jiná souvislost. Bylo by dobře, kdyby rok 2004 byl začátkem cesty, na jejímž brzkém konci bude mít většina českých občanů pocit, že žije v nejlepším místě na světě.

Milan Fridrich
zpravodaj Hospodářských novin v Bruselu
milan.fridrich@economia.cz